

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/73/2025
Identifikačné číslo spisu:	5121200046
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:5121200046.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu R. N., narodeného XX. A. XXXX, T., N. M. XX/XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou STEHURA & partners, v.o.s. Žilina, Dolný val 574/1, proti žalovanej D. N., narodenej XX. B. XXXX, T., X., XXXX/X, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Chlapík s.r.o. Žilina, Sládkovičova 167/13, o určenie, že nehnuteľnosti patria do podielového spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 2C/1/2021, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 23. októbra 2024 sp. zn. 7Co/86/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 16. februára 2024 sp. zn. 2C/1/2021 určil, že žalobca je spoluvlastníkom nehnuteľností v Žiline, ktoré sú v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Žilina, katastrálnym odborom, pre katastrálne územie C., obec a okres Žilina, zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, a to budovy súp. č. X postavenej na pozemku parcela CKN č. 369, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 804 m², pozemku parcela CKN č. 369, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 804 m², pozemku parcela CKN č. 370/1, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 1519 m², pozemku parcela CKN č. C 370/2, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 71 m² (ďalej aj „nehnuteľnosti“), v polovici. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 136 ods. 1, § 143, § 148 ods. 1 a § 149 ods. 1, a ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) a § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a dospel k záveru, že žalobca má na požadovanom určení naliehavý právny záujem,

pretože jeho právne postavenie je neisté a bez tohto určenia by jeho právo mohlo byť aj ohrozené.

1.2. Súd prvej inštancie považoval za preukázané, že žalobca a žalovaná uzavreli 23. novembra 1991 manželstvo, toto bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Žilina z 28. júna 2013 sp. zn. 27C/175/2010 a ich bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (ďalej aj „BSM“) nebolo vyporiadané rozhodnutím súdu. Nebolo sporné, že žalobcovi aj žalovanej bolo v roku 1992 vydané oprávnenie na podnikanie a že žalobca a žalovaná boli v čase od 24. septembra 1998 do 02. decembra 2012 spoločníkmi spoločnosti HE-Ó, s.r.o. Žalovaná ako podnikateľka si nehnuteľnosti najprv prenajala zmluvou o nájme nebytových priestorov z 29. septembra 1999 na svoju podnikateľskú činnosť. Následne zmluvou z 05. marca 2001 kúpila od Evanjelickej a.v. cirkvi - Farnosti Žilina 1/3-tinový vlastnícky podiel týchto nehnuteľností za 2 000 000 Sk a kúpnu zmluvou z 27. novembra 2011 kúpila od Rímskokatolíckej cirkvi, farnosti Bytčica podiel 2/3 nehnuteľnosti za 4 000 000 Sk. K tomu, že žalovaná kúpila nehnuteľnosti v súvislosti so svojou podnikateľskou činnosťou (kupujúca fyzická osoba - podnikateľka) súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že podnik živnostníka je vecou podľa ustanovenia § 118 ods. 1 OZ, resp. súborom takýchto vecí a iných majetkových práv, že aj vec nadobudnutá jedným z manželov za účelom podnikania môže byť predmetom BSM a že podstatnou okolnosťou pri rozhodovaní o tom, či vec má patriť do BSM alebo do výlučného vlastníctva jedného z manželov, je stav veci a úmysel nadobúdateľa v čase jej nadobudnutia. V spore nebolo preukázané, že by nehnuteľnosti boli nadobudnuté výlučne z vlastných prostriedkov žalovanej, hoci žalovaná tvrdila, že nehnuteľnosť bola zaplatená z jej podnikateľského účtu, čo však bez ďalšieho súd nevyhodnotil tak, že nešlo o peňažné prostriedky patriace do BSM, keďže výnosy z podnikania sa počas trvania manželstva stávajú predmetom BSM. Vykonaným dokazovaním podľa súdu nebolo preukázané ani to, že nehnuteľnosti slúžili výlučne na výkon povolania žalovanej, dokonca takto neboli ani určené. Keďže predmetné nehnuteľnosti boli nadobudnuté za trvania manželstva strán sporu a nebolo preukázané, že by slúžili výlučne výkonu povolania žalovanej, podľa súdu tvorili predmet BSM ku dňu zániku manželstva (boli súčasťou BSM). Vzhľadom na tieto skutočnosti, keď predmetné nehnuteľnosti neboli vyporiadané v trojročnej lehote po zániku BSM, platí právna domnienka, že patria do podielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej, každému v polovici.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 23. októbra 2024 sp. zn. 7Co/86/2024 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie (bod 51. odôvodnenia), že aj pokiaľ bola kúpna cena uhradená z podnikateľského účtu žalovanej, tak výnosy z podnikania počas manželstva patrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a že žalovaná nepreukázala, že kúpnu cenu za nehnuteľnosti uhradila zo svojich vlastných peňazí.

2.1. Odvolací súd zdôraznil, že jedným z predpokladov vylúčenia veci z BSM (§ 143 OZ) je skutočnosť, že ide o vec, ktorá podľa svojej povahy slúži výkonu povolania len jedného z manželov. Z tohto hľadiska v preskúmvanej veci bolo významné predovšetkým to, že ihneď po kúpe nehnuteľností si sporové strany ako manželia dali vypracovať architektonickú štúdiu, v ktorej bolo uvedené, že kvôli dovtedy nejasnému programu investora a jeho možností využitia nehnuteľnosti v budúcnosti sa riešila revitalizácia a adaptácia objektu vo viacerých alternatívach, a to dispozícia objektu ako hotela, bytového domu a kombinované varianty hotela s podkrovím čiastočne využitým ako garsónka investora, prípadne celé ako byt majiteľa a to, že za štúdiu zaplatila žalovaná. K námietke žalovanej, že súd prvej inštancie nehodnotil výpoveď svedka Z. odvolací súd poukázal na bod 57. odôvodnenia rozsudku, v ktorom súd konštatoval, že syn sporových strán potvrdil, že v nehnuteľnosti sa často zdržiaval aj so svojim bratom, a v lete tam prespávali dlhšiu dobu aj s otcom a v roku 2004 tam mala spoločnosť HE-Ó Odievanie, s.r.o., sídlo, čo súd považoval za podporu jeho záveru, že nehnuteľnosti sa podľa vôle sporových strán mali využívať celou rodinou, nielen na výkon povolania žalovanej. Pri úvahe o vylúčení veci z BSM z dôvodu, že podľa svojej povahy slúži výkonu povolania jedného z manželov podľa odvolacieho súdu nebolo rozhodujúce, či vec bola určená výlučne pre výkon povolania len jedného z manželov, ale na aký účel sa vec v súlade s vôľou oboch strán skutočne využívala a či ju užívali obidvaja manželia. Z vykonaného dokazovania podľa odvolacieho súdu vyplynulo, že nehnuteľnosti nevyužívala výlučne žalovaná. Odvolací súd odkázal

na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý sa uvedenou otázkou podrobne zaoberal a dospel aj k správneému záveru, že predmetné nehnuteľnosti patrili do BSM sporových strán, a keďže v 3-ročnej lehote nedošlo k úplnému vyporiadaniu BSM po jeho zániku, začala platiť zákonná fikcia stanovená § 149 ods. 4 OZ, že nehnuteľností sú v podielovom spoluvlastníctve účastníkov konania a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké.

2.2. K námietke žalovanej, že žalobca nepodal žalobu o určenie relatívnej neplatnosti kúpnych zmlúv, odvolací súd poukázal na ustanovenie § 143 OZ, podľa ktorého v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí uvedených v tomto ustanovení. Nadobúdať veci do bezpodielového spoluvlastníctva teda môže počas jeho trvania aj len jeden z manželov. Pri nadobúdaní veci do bezpodielového spoluvlastníctva neplatí obmedzenie uvedené v ustanovení § 145 ods. 1 OZ, lebo ešte nejde o spoločnú vec (4MCdo 18/2007) a z tohto dôvodu neprichádza do úvahy, že by právny úkon, ktorým sa nadobúda vec do BSM bol relatívne neplatný podľa ustanovenia § 40a OZ. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu v plnom rozsahu.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť a zároveň dôvodnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Žiadala rozhodnutia súdov nižších inštancií zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP má spočívať v tom, že právne závery odvolacieho súdu sú v extrémnom nesúlade so skutkovými zisteniami, odôvodnenie napadnutého rozsudku vychádza z nesprávnych skutkových zistení, je nečakané a prekvapivé, čo viedlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces. Namietala aj nesprávne právne závery súdu prvej inštancie, konkrétne v súvislosti s otázkou, či predmetná nehnuteľnosť bola užívaná len jedným z manželov, keď skutkovými zisteniami súdu bolo preukázané, že žalobca sa nepodieľal na jej podnikateľskej činnosti. K záverom súdu prvej inštancie uvedeným v bode 51. odôvodnenia rozsudku, že v konaní nebolo preukázané, že by nehnuteľnosti boli nadobudnuté výlučne z jej vlastných prostriedkov uviedla, že preukázala zaplatenie kúpnej ceny nehnuteľnosti z jej podnikateľského účtu. Nakoľko výnosy z podnikania patria do BSM, ide o nadobudnutie nehnuteľnosti zo spoločných prostriedkov, ktorých vyporiadania sa malo uskutočniť po zániku manželstva. Rovnako nesúhlasila so záverom súdov, že nehnuteľnosti neboli využívané výlučne na účel výkonu jej podnikania, založeným na tom, že v záhrade usporadúvala raz ročne stretnutie so zamestnancami. Takýto záver je v rozpore s ustanovením § 143 OZ, ktoré nevyžaduje, aby vec slúžila výlučne jednému z manželov na výkon povolania. Poukázala aj na nesprávnu kvalifikáciu podnikateľskej činnosti žalovanej ako podniku, keď podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) zo 14. apríla 2016 sp. zn. 3Cdo/1/2014 „sporné nehnuteľnosti nemožno stotožňovať s podnikom. Podnikom je totiž súbor hmotných, ako aj osobných a nehmotných zložiek podniku, k podniku patria veci práva a iné majetkové hodnoty, ktoré patria podnikateľovi a slúžia na prevádzku podniku, alebo vzhľadom na svoju povahu, majú tomuto účelu slúžiť.“

3.1. Dovolateľka oponovala aj proti záveru odvolacieho súdu, že sporné nehnuteľnosti neboli kúpené iba na výkon povolania a neslúžili výlučne na výkon jej povolania vyvođený z výpovedí svedkov Z. C. že nehnuteľnosť opravoval žalobca a Z., syna účastníkov konania, že v nehnuteľnosti trávil prázdniny spolu s bratom. Uviedla, že síce v súvislosti s vypracovaním architektonickej štúdie zvažovali s manželom využiť nehnuteľnosť ako hotel, od tohto zámeru však upustili. Podľa výkladu ustanovenia § 143 OZ súdmi bolo treba vychádzať z toho, na aký účel vec skutočne slúžila, a nie z predpokladaného účelu jej využitia (R 70/1965). Záver, že nehnuteľnosť nebola určená iba na výkon jej povolania, je nezrozumiteľný. Predmetom konania je sporná nehnuteľnosť a žalobca nemal oprávnenie užívať túto vec.

3.2. Ako dovolací dôvod podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľka namietala odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri právnom posúdení veci v rozhodnutiach najvyššieho

súdu zo 14. apríla 2016 sp. zn. 3Cdo/1/2014 a z 27. februára 2012 sp. zn. 3Cdo/42/2011.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že kvalita rozsudkov nižších inštancií zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí, z ktorých je zrejmý rozhodujúci skutkový stav, opísaný priebeh konania, stanoviská procesných strán k predmetnej veci, výsledky vykonaného dokazovania, právne predpisy, ktoré boli aplikované a z ktorých boli vyvedené právne závery. Súd prvej inštancie primerane vysvetlil z akých úvah vychádzal pri závere, že predmetné nehnuteľnosti patrili do BSM strán, a netvorila výlučné vlastníctvo žalovanej a ktoré skutočnosti ho viedli k tomuto záveru. Pri dovolacom dôvode uplatnenom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalovaná nekonkretizovala právnu otázku, riešením ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej praxe dovolacieho súdu. Na základe uvedeného žiadal dovolanie ako neprípustné odmietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalovaná vyvodzovala prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a namietala, že odôvodnenie napadnutého rozsudku vychádza z nesprávnych skutkových zistení, je nečakané a prekvapivé, a že nesprávne právne závery odvolacieho súdu sú v extrémnom nesúlade so skutkovými zisteniami, a čo viedlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (rozhodnutie ústavného súdu zn. I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) je taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (rozhodnutie ústavného súdu zn. I. ÚS 46/05). Z tohto potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9 a 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a ďalšie).

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy vo veci dospeli, nie je v dovolacom konaní relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Aj z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že iba to, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06).

16. Nesprávnym procesným postupom podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP je aj také odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v rámci ktorého došlo k porušeniu zásady voľného hodnotenia dôkazov (III. ÚS 376/2024). Ak je hodnotenie dôkazov natoľko chybné a nelogické, potom tieto nedostatky v hodnotení dôkazov, ktoré vedú k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu, vedú k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorý môže byť preskúmaný v dovolacom konaní (I. ÚS 6/2018, III. ÚS 104/2022, III. ÚS 376/2024).

17. Podľa ustanovenia § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany.

18. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si súd urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je teda úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných tvrdení sú pravdivé, t. j. ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými dokazovaním.

19. Námietka žalovanej, že súdy pri hodnotení dôkazov, ktoré boli v jej prospech nezohľadnili skutočné užívanie nehnuteľnosti, podľa dovolacieho súdu nie je v dovolaní jasne konkretizovaná; žalobkyňa v

dovolání neuviedla, v čom mali spočívať zjavné rozpory a protirečenia v hodnotení jednotlivých dôkazov, resp. nesprávnosti pri určovaní dôležitosti, pravdivosti alebo zákonnosti dôkazov a ktoré súdmi povýberané dôkazy mali smerovať k nesprávnym záverom. Uvedené preto vedie dovolací súd k záveru, že nešlo o svojvoľné zisťovanie skutkového stavu súdmi nižších inštancií a že vo veci nepozorovať extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a z nich vyvedenými skutkovými zisteniami. V odôvodnení rozhodnutí súdy dodržali limity na požiadavku nadväznosti medzi skutkovými zisteniami získanými dokazovaním a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, ktoré ich viedli k tomu, že nezistili výlučné užívanie nehnuteľnosti žalovanou na výkon jej podnikateľskej činnosti, keďže z výpovede strán sporu a ich syna vyplynulo, že nehnuteľnosť sa využívala aj členmi rodiny.

20. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd v okolnostiach preskúmanej veci nezistil ústavnoprávne deficit v zisťovaní skutkového stavu veci a súdom nižších inštancií nemožno vyčítať spôsob hodnotenia dôkazov. Výsledky ich hodnotenia dôkazov zodpovedajú pravidlám logického myslenia, do úvahy vzali iba skutočnosti, ktoré z dokazovania vyplynuli a neopomenuli rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo, preto nie je ani možné polemizovať s ich skutkovými závermi. Súdy nižších inštancií postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä zásadou formálnej pravdy, zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP) a princípmi všeobecnej spravodlivosti. Zároveň pri zisťovaní skutkového stavu rešpektovali ústavno-procesné zásady (zákaz tzv. deformácie dôkazu, opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), napadnuté odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu i súdu prvej inštancie obsahujú riadne vysvetlenie myšlienkového procesu pri hodnotení dôkazov, v záveroch súdov nižších inštancií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové závery nevykazujú známky svojvoľnosti, nelogickosti alebo zrejmeého omylu pri vyvodzovaní skutkových záverov. Námietky žalovanej v tomto smere preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

21. Dovolateľka ako porušenie práva na spravodlivý proces namietala aj nesprávne právne posúdenie veci, ktoré malo byť v extrémnom nesúlade so skutkovými zisteniami súdu v konaní.

Extrémny nesúlad medzi skutkovými zisteniami a vykonanými dôkazmi je daný len vtedy, ak skutkové závery súdu nemajú žiadnu racionálnu oporu v dôkazoch, odporujú ich obsahu v zásadnej miere, alebo sú výsledkom arbitrárneho, nelogického či selektívneho hodnotenia dôkazov. Ako vec prejednávajúci senát akcentoval v predchádzajúcom odseku, súdy pri zisťovaní skutkového stavu rešpektovali ústavno-procesné zásady (zákaz tzv. deformácie dôkazu, opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), napadnuté odôvodnenie rozhodnutí súdov nižších inštancií obsahujú riadne vysvetlenie myšlienkového procesu pri hodnotení dôkazov, v záveroch súdov nižších inštancií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové závery nevykazujú známky svojvoľnosti, nelogickosti alebo zrejmeého omylu pri vyvodzovaní skutkových záverov.

21.1. V posudzovanom prípade súdmi nižších inštancií zistený skutkový stav veci nemá arbitrárny základ, ktorý by nemohol byť podkladom pre právne posúdenie veci. Právne závery súdu sú v zásade udržateľné, ak vychádzajú zo skutkového stavu zisteného v súlade s ústavnými požiadavkami na hodnotenie dôkazov, tak ako tomu bolo aj v prejednávanej veci.

21.2. Pokiaľ žalovaná vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP prejavila nespokojnosť s právnym posúdením veci ako takým, k tomuto dovolací súd uvádza, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie napádaného rozhodnutia správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06). Predovšetkým ale dovolanie podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nie je prípustné preto, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (príp.) spočíva na nesprávnych právnych záveroch súdu, keďže nesprávne právne

posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy súdneho konania dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi konania neznemožňuje právnym posúdením veci súdom (R 54/2012, 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010, sp. zn. 8ECdo/170/2014).

22. Žalovaná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyvodzovala aj z nedostatočného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. K tomuto dovolací súd uvádza, že jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý súdny proces a vylučujúcich ľubovôľu súdu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne hodnotiť dôkazy a rozhodnutia náležite odôvodniť (rozhodnutie ústavného súdu zn. I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

23. Po preskúmaní obsahu spisu a dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvej inštancie dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie, spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle ustanovení § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a sú v ňom uvedené všetky pre vec podstatné skutkové a právne otázky a ich zodpovedanie, je v zhode s priebehom konania. Z obsahu odôvodnenia preskúmaného rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP po tom, čo sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, na ktoré aj odkázal v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP.

24. Odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku vyjadril k podstatnej argumentácii žalovanej v odvolaní. V odôvodnení zhrnul ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, skutkový stav, ktorý považoval za rozhodujúci, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, a reagoval na zásadné odvolacie námietky žalovanej (bod 13. odôvodnenia rozsudku). Podľa dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie nie sú nedostatočné alebo nepresvedčivé, sú v nich uvedené skutkové a právne závery súdov, aplikácia prislúchajúcich právnych noriem, ktorá nie je popretím ich účelu, podstaty a zmyslu a je v ňom i odpoveď na odvolaciu argumentáciu dovolateľky.

25. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v odvolaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúma v odvolacom konaní (rozhodnutie ústavného súdu zn. II. ÚS 78/05). Pokiaľ nižšie súdy na základe vykonaného dokazovania dospeli k záveru, že nebola splnená základná podmienka pre vylúčenie predmetných nehnuteľností z BSM podľa ustanovenia § 143 OZ, ak v konaní nebolo preukázané, že by podľa svojej povahy slúžila výlučne výkonu povolania (podnikania), a neslúžila by zároveň aj druhému manželovi, nebolo potom pre rozhodnutie vo veci podstatné, či predmetnú nehnuteľnosť súdy považovali za podnik živnostníka, ktorý do BSM nepatrí.

26. K argumentácii dovolateľky, že odvolací súd nesprávne hodnotil výpoveď svedka Z. rekonštrukciou nehnuteľnosti (kaštiľa), a dospel k nesprávnemu skutkovému záveru, že predmetné nehnuteľnosti neboli kúpené iba na výkon jej povolania, dovolací súd poukazuje pozornosť upriamuje na bod 58. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom tento konštatoval, že práce na rekonštrukcii domu vykonávané žalobcom neboli podnikaním a že žalobca sa svojou podnikateľskou činnosťou ani samotnými prácami na rekonštrukcii kaštiľa nepodieľal na podnikateľskej činnosti žalovanej. Dovolací súd predmetné odôvodnenie považoval za dostatočné na vysvetlenie skutkového záveru, ktoré vyplynulo z vykonaného dokazovania.

27. Žalovaná spochybňovala aj záver súdov vyvodený z architektonickej štúdie, že obidve sporové

strany uvažovali využiť nehnuteľnosť ako hotel, od čoho neskôr upustili a že z dôkazov vykonaných v konaní vyplynulo, že rodina účastníkov konania sporadicky žila v kaštieli, čo je v rozpore s tým, že bývali nB. ulici v T.. Záver, že nehnuteľnosť nebola skutočne určená iba jednému z manželov, považovala za nezrozumiteľný. Dovolací súd na základe tohto preskúmal závery súdu prvej inštancie uvádzané v bode 56. odôvodnenia rozsudku, podľa ktorých dokazovaním vykonaným v konaní nebolo preukázané tvrdenie žalovanej, že nehnuteľnosť bola určená a slúžila výlučne na jej podnikateľské účely. Samotná žalovaná nepoprela, že v nehnuteľnosti v letných mesiacoch prespávali jej deti (č. 1. 52 rub spisu, č. 1. 130 spisu), z výpovede svedka - syna Z. vyplynulo, že deti účastníkov konania v nehnuteľnosti nielen prespávali, oni tam v letných obdobiach „žili“, tzn. spali tam, raňajkovali, obedovali, večerali, hrali sa na dvore a v konaní nebolo sporné, že v nehnuteľnosti (záhrade) žalovaná spolu s rodinou usporadúvali rodinné oslavy. Pokiaľ teda žalovaná tvrdila že „žalobca bol snílko“, ak mal predstavu, že predmetná nehnuteľnosť bude slúžiť na bývanie pre rodinu, dovolací súd poukazuje, že aj zo správania žalovanej preukázaného v konaní vyplynulo, že i žalovaná sa správala tak, že mala záujem, aby bola nehnuteľnosť využívaná celou rodinou, tzn. aj žalobcom a ich deťmi. Súd prvej inštancie podľa dovolacieho súdu pri zisťovaní tejto skutočnosti vychádzal z vykonaného dokazovania, predovšetkým z výpovedi svedkov, jeho jednotlivé závery na seba nadväzujú a sú podložené výsledkami dokazovania. K námietke žalobkyne, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je nezrozumiteľné dovolací súd poukazuje opäť na bod 56. odôvodnenia, v ktorom súd uviedol, že deti účastníkov konania v predmetnej nehnuteľnosti „žili“, to je spali, raňajkovali, obedovali, večerali, hrali sa na dvore, čo logicky neodporuje „reálnemu bývaniu na Oškerovej ulici“ ako uvádza žalovaná.

28. Žalovaná k nepreukázaniu vynaloženia výlučne svojich peňazí na kúpu nehnuteľnosti tým, že kúpnu cenu zaplatila z podnikateľského účtu argumentovala tým, že aj keď výnosy z podnikania patria do BSM, teda išlo o nadobudnutie vecí zo spoločných prostriedkov, vyporiadania týchto investícií bolo možné sa domáhať pri zániku BSM. Súd prvej inštancie na to v odpovedi (bod 51. odôvodnenia rozsudku) uviedol, že úhrada kúpnej ceny nehnuteľnosti z podnikateľského účtu žalovanej bez ďalšieho neznamená, že na tomto účte neboli uložené peňažné prostriedky patriace do BSM, keďže výnosy z podnikania sa počas trvania manželstva patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ak nedošlo k uzavretiu dohody podľa ustanovenia 143a OZ alebo k zrušeniu BSM rozhodnutím súdu za trvania manželstva). Keďže žalovaná v konaní nepreukázala, že nehnuteľnosť slúžila výlučne na jej podnikateľskú činnosť, jediným dôvodom, pre ktorý mohla byť predmetná nehnuteľnosť v jej výlučnom vlastníctve bolo, že bola nadobudnutá z jej výlučných prostriedkov, čo však v konaní preukázané nebolo.

29. Dovolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že dovolanie nie je opravný prostriedok na odstránenie nedostatkov v záveroch súdu o skutkovom stave veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery, a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie a podľa ustanovenia § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť zisťovať a hodnotiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, čo v danej veci dovolací súd nezistil.

30. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdom, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

31. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že odvolací súd, resp. súd prvej inštancie jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Prípustnosť jej dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP preto nevyplyva.

32. Žalovaná ďalej vyvodzovala prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

33. Pre procesnú situáciu, v ktorej sa ustanovením § 421 ods. 1 písm. a) CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska tohto zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

34. Pre právnu otázku z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do tohto pojmu predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Jeho súčasťou je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil.

35. Ešte pred posúdením samotného „právneho odklonu“ treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

36. Otázka relevantná v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku (napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017).

37. V preskúmvanej veci podľa názoru dovolacieho súdu žalovaná zodpovedajúcim spôsobom nevymedzila nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, tak ako to predpokladá ustanovenie § 432 ods. 2 CSP v spojení s jeho § 421 ods. 1. Dovolaťka nenaformulovala právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a nevysvetlila, v čom konkrétne spočíva odklon od ustálenej rozhodovacej praxe. V dovolaní síce označila rozhodnutia, od ktorých sa mal odvolací súd pri rozhodovaní odkloniť, a to rozsudok najvyššieho súdu zo 14. apríla 2016 sp. zn. 3Cdo/1/2014, podľa ktorého „sporné nehnuteľnosti nemožno stotožňovať s podnikom. Podnikom je totiž súbor hmotných, ako aj osobných a nehmotných zložiek podniku, k podniku patria veci práva a iné majetkové hodnoty, ktoré patria podnikateľovi a slúžia na prevádzku podniku, alebo vzhľadom na svoju povahu, majú tomuto

účelu slúžiť" a rozsudok z 27. februára 2012 sp. zn. 3Cdo/42/2011, podľa ktorého „v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnomu nástupcovi pôvodného vlastníka. Režim bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa teda vzťahuje iba na veci nadobudnuté za trvania manželstva. Keďže v danom prípade bola cena bytu úplne zaplatená z výlučných prostriedkov odporcu, ktorý bol aj jediným účastníkom zmluvy o kúpe bytu, potom byt nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Iná situácia by bola vtedy, ak by byt bol nadobudnutý čiastočne aj z finančných prostriedkov vo výlučnom vlastníctve navrhovateľky; predmetná nehnuteľnosť by mohla byť nanajvýš v podielovom spoluvlastníctve. Len v prípade, ak by kúpna cena bytu bola zaplatená z výlučných prostriedkov jedného z manželov, ale kupujúcimi by boli obidvaja manželia a pri uzavretí kúpnej zmluvy by prejavili vôľu nadobudnúť kupovaný byt do bezpodielového spoluvlastníctva, alebo v prípade, ak by byt bol čiastočne nadobudnutý aj z prostriedkov nadobudnutých počas manželstva, by takto nadobudnutý byt tvoril vec patriacu do bezpodielového spoluvlastníctva", avšak bez konkretizácie väzby na dovolateľom jasne zadefinovanú právnu otázku nie je možné vysloviť prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Absencia precíznej formulovanej právnej otázky vylučuje, aby sa dovolací súd zaoberal prípustnosťou dovolania podľa tohto ustanovenia CSP. Inými slovami, nejednoznačné, resp. abstraktné odôvodnenie prípustnosti dovolania podávané s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 CSP nemôže s prihliadnutím na ustanovenie § 432 ods. 2 CSP obstáť bez toho, aby bola znevýhodnená procesná protistrana.

38. Navyše, z obsahu podaného dovolania je zjavné, že podstatná časť dovolacích námietok žalovanej smeruje skôr proti skutkovým zisteniam a spôsobu vyhodnotenia dôkazov. Dovolací súd v tejto súvislosti opätovne zdôrazňuje, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ku ktorým dospeli sudy nižších inštancií a na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, ani prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaného dokazovania. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí významovo nezodpovedajú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré sú definované v ustanovení § 432 CSP v spojení s jeho § 421 ods. 1. Dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie nemožno založiť na spochybňovaní skutkových záverov súdov nižších inštancií tvrdením o nesprávnom hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, čo v posudzovanom danej veci bolo podstatou podaného dovolania.

39. Z uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že dovolací dôvod stanovený § 421 ods. 1 písm. a) CSP nebol žalovanou vymedzený spôsobom určeným v § 431 až § 435 CSP. Absencia takejto náležitosti dovolania je dôvodom na odmietnutie dovolania.

40. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej v časti, v ktorej namietala vadu zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie vecí podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

41. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

42. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.